

רכיבת קטן על אופניים בשבת ויום טוב

ספיה לקטן בדבר המותר לגדול

א. במסכת יבמות (קיד, א) דרשו חז"ל את הפסוק (ויקרא יא, מב) "לא תאכלום כי שקץ הם" - לא תאכלום, להזהיר הגדולים על הקטנים, **דלא ליספו** [יאכילו] **ליה בידים**. ואת הפסוק (שם יז, יב) "כל נפש מקם לא תאכל דם" [קרא יתירא הוא דהא כתיבי אזהרות הרבה גבי דם, רש"י] - להזהיר הגדולים על הקטנים, **דלא ליספו ליה בידים**. ואת הפסוק (שם כא, א) "**אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו**" [שתי אמירות הללו למה, רש"י] - להזהיר הגדולים על הקטנים, **דלא ליטמו להו בידים**.
דין זה שאסור להאכיל קטנים בידים בדברים אסורים נפסק בשו"ע (או"ח סימן שמג סע' א) "קטן אוכל נבלות, אין בית דין מצווים להפרישו, אבל אביו מצווה לגעור בו להפרישו (מאיסור דאורייתא). **ולהאכילו בידים, אסור** אפילו **דברים שאסורים מדברי סופרים**".

ונחלקו הפוסקים מי הוא ה"גדול" המזהיר לא להאכיל קטן באיסור - רק גדול המזהיר בעצמו באיסור, או אפילו בדבר שאינו אסור לגדול אלא גם כן לקטן, נאסר על הגדול להאכיל את הקטן. וכגון ישראל שאינו מזהיר על טומאה למת, האם רשאי לטמא כהן קטן המזהיר באיסור זה, ורק יש איסור לכהן גדול לטמא כהן קטן. או שגם ישראל שאינו מזהיר על טומאה למת, מזהיר לא לטמא כהן קטן למת.

האם מי שאינו כהן מזהיר לטמא כהן קטן

ב. בשאלה זו דן בשו"ת בנין ציון (סימן קיז) וז"ל: "בהא דאמרין להזהיר גדולים על הקטנים, אם זה דוקא באותן מצות שהגדול עצמו מצוה עליהן, או אפילו בשהוא אינו מזהיר. ויש נפקותא אם ישראל מזהיר שלא לטמא כהן קטן או לא", וכתב: "הנה בפשטות היה נלענ"ד כיון דהא דלהזהיר גדולים על הקטנים יליפין ביבמות (קיד, א) מאמור אל הכהנים ואמרת אליהם להזהיר גדולים על הקטנים, הרי **דלא הזהיר רק לכהנים** ולא לישראל, וכן מה שהזהיר קרא עוד גבי שרצים ודם גדולים על הקטנים כדאמרין שם, היינו גם כן **בשהגדולים מזהירים**, שהרי הם איסורים שוים בכל, ומזה ילפינן כל שאר איסורים שבתורה. אם כן לא ידענו **רק בכהאי גוונא שהגדולים מזהירים לעצמם** - אז מזהירים גם על הקטנים".

הבנין ציון הביא ראיה מדברי הגמרא במסכת עבודה זרה (ו, ב) "מנין שלא יושיט אדם כוס של יין לנזיר, ואבר מן החי לבני נח, תלמוד לומר (ויקרא יט, יד) **וְלִפְנֵי עֵיר לֹא תִתֵּן מִכֶּשֶׁל**". והוקשה לתוספות (שם ד"ה מנין) מדוע הזכירה הגמרא דווקא דוגמא זו, הלוא לכאורה "הוא הדין בכל שאר איסורין", וביארו התוספות: "אלא להכי נקט כוס יין לנזיר, משום דמסתמא למישתי קא בעי ליה, כיון דכולי עלמא חמרא שתו ושמא שכן נזירתו". וכתב הבנין ציון שהסיבה לכך שהגמרא הביאה דוגמא זו בדווקא היא מכיון ש"לענין כל איסורים שבתורה שלא לספות לגדול, ידענו מטומאה ודם ושרצים. אכן זה דווקא **באותם איסורים שהוא בעצמו מזהיר עליהם** כמו הני, אבל להושיט לנזיר **שהוא אינו מזהיר בעצמו**, וכן להושיט לבן נח דלא שייך

למילף מהני תלת דלא כתיבי רק בישראל, מנא לן, לזה הוצרך לומר דילפינן מלפני עור לא תתן מכשול, דזה ודאי שייך גם בשווא אינו מוזהר". ומתוך כך הסיק הבנין ציון: "והיוצא מזה דבקטן דלא שייך גביה משום לפני עור, כיון דהוא אינו מצוה, וגם משום לאפרושי מאיסורא לא שייך גביה מהך טעמא - כיון שאצלו אין איסור וליכא רק משום דגלי קרא להזהיר גדולים על הקטנים, וכיון דלפי מה שהוכחתי לא שייך זה רק באותן איסורים שהוא עצמו מוזהר, **יהיה מותר לישראל לטמא כהן קטן**".

אמנם בסיום דבריו כתב: "אלא שמדברי הרוקח שהביא הש"ך ביו"ד (סי' שעא ס"ק א) וגם המג"א (סי' שמג ס"ק ב) נראה שאינו כן, שכתב שמותר לכהנת מעוברת לכנוס לאוהל המת, ולא חיישינן לטומאת העובר מטעם ספק ספקא, שמא נקבה הוא ושמא נפל. ועל כרחך **דפשיטא להרוקח דגם כהנת מוזהרת על כהן קטן**, ואם כן הוא הדין ישראל, **אבל לא ידעתי מנא ליה כן**, ובפוסקים לא מצאתי דין זה מפורש". סבר הרוקח שאסור לאשת כהן מעוברת שאינה מוזהרת על איסור טומאה, להיכנס לאהל המת ולטמא את העובר שבבטנה, והתיר לה להיכנס רק כאשר יש "ספק ספיקא" [ספק שמא ח"ו לא יוולד תינוק חי אלא נפל, וספק נוסף, שמא בבטנה נקבה שאינה מוזהרת להיטמא למת]. ומפורש איפוא, שגם מי שאינו מוזהר על טומאה למת, מוזהר לא לטמא בידים קטן למת.

ג. לאמיתו של דבר, במחלוקת מי הם "הגדולים" המוזהרים לא לטמא כהנים קטנים - כהנים גדולים, או שגם ישראלים הוזהרו לא לטמא כהנים קטנים, נחלקו הרמב"ם והטור. מסתיימת לשון הרמב"ם (הלכות אבל פ"ג ה"ב) "כהן קטן הרי הגדולים מוזהרים שלא יטמאוהו", משמע שאזהרה זו היא גם על ישראלים. אולם הטור (יו"ד סי' שעג ס"א) כתב: "**כשם שהכהן מוזהר שלא לטמא כן הוא מוזהר להזהיר הקטנים מליטמא**". ובשו"ע (יו"ד סי' שע"ג ס"א) שינה מלשון זה וכתב: "כשם שהכהן מוזהר שלא לטמאות, כך **מוזהרים הגדולים על הקטנים**". ומשמע שבא לחלוק על הטור, ודעתו כדעת הרמב"ם, שגם ישראלים מוזהרים לא לטמא כהנים קטנים. אולם הט"ז (שם סק"א) פירש את דברי השו"ע כדעת הטור: "הגדולים על הקטנים, פירוש **הכהנים הגדולים**".

בביאור שיטת הטור והשו"ע [לפי פירוש הט"ז] שרק כהנים מוזהרים לא לטמא כהנים קטנים, כתב הבית הלוי (ח"א סימן טו) "ולכאורה היה אפשר לומר דכמו שכתב בשו"ת אמונת שמואל (סימן יד) על איסור דלפני עור, דאינו רק באיסור דאיכא גם עליו, אבל איסורא דליכא עליו לא שייך לפני עור. וכמו כן נאמר בהא דאסור לספות לקטן בידיים, דלא הוי רק באיסור דהגדול המאכיל גם כן מוזהר על איסור זה. והרי בהני תלתא פסוקים דמצינו בתורה דאסור לספות בידיים הוי כן, דדם ושרצים הכל מוזהרים. וטומאה הא אמרינן אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים, ופירושו **דהכהנים הגדולים מוזהרים על הקטנים**". ומבואר בדבריו, כי איסור "ספיה" לקטן דומה לאיסור "לפני עור לא תתן מכשול", וכשם שאיסור "לפני עור" נאמר רק למי שמחוייב באיסור, כך איסור "ספיה לקטן" - להאכילו שרצים, דם או לטמא כהן קטן, נאמר רק למי שמחוייב באיסור. ולכן על ישראלים שלא הוזהרו על איסור טומאה למת אין איסור לטמא כהנים קטנים, ורק לכהנים המוזהרים על איסור טומאה, אסור לטמא כהנים קטנים.

ואמנם כפי שכתב הבנין ציון [לעיל **אות ב**], גם הבית הלוי ציון, כי הרוקח שדן להתיר לאשת כהן מעוברת שאינה מוזהרת על איסור טומאה להיכנס לאהל המת, חולק על דין זה: "אמנם מדברי הרוקח שהביא

הש"ך דכהנת מעוברת מותרת לכנוס לאהל המת מטעם ספק ספיקא, שמא נפל ושמא נקיבה, מוכרח דס"ל דגם בכהאי גוונא דהיא אינה מוזהרת". כלומר, לשיטתם של הטור והשו"ע [לפי פירוש הט"ז] שרק לכהנים המוזהרים על איסור טומאה אסור לטמא כהנים קטנים, פשיטא שמותר לאשת כהן מעוברת שאינה מוזהרת על איסור טומאה להיכנס לאהל המת, שהרי אינה מצווה על איסור טומאה. ומכך שהרוקח התיר את כניסתה לאהל המת מדין "ספק ספיקא", מוכח שלדעתו גם למי שאינו מחוייב באיסור, אסור "לספות" איסור לקטן. ולכן גם לאשת כהן מעוברת שאינה מוזהרת על איסור טומאה, היה אסור להיכנס לאהל המת ולטמא את העובר שבבטנה. אולם בשל דין "ספק ספיקא" התיר הרוקח לאשת כהן מועברת להיכנס לאוהל המת.

ד. בביאור יסוד המחלוקת האם רק כהנים מוזהרים לא לטמא כהנים קטנים, או גם ישראלים, כתב מו"ר רבי שמחה זיסל ברוידא, ראש ישיבת חברון, בספרו שם דרך (ויקרא, מילואים סימן ז) שנחלקו בהבנת גדר האיסור שלא להאכיל לקטנים איסורים - האם "זהו איסור אחד מצד עצמו והוא איסור כללי, וכעין איסור לפני עור לא תתן מכשול [ואפשר שהוא כעין ערבות שהטילה התורה עלינו לדאוג שלא יעברו הקטנים על איסורים], וכשמאכיל קטן זהו איסור אחד בכל האיסורים כמו הלאו דלפני עור שהוא כולל לכל האיסורים. או שהאיסור להאכיל הוא חלק מעצם מין האיסור המסויים שמאכיל בו את הקטן, דכאשר אסרה התורה איסור מסויים, כללה בכלל האיסור גם לא להאכילו בידים לקטנים. ולפי צד זה, כשמאכיל שרצים לקטן עובר הגדול בלאו דשרצים וכשמאכיל דם עובר בלאו של דם וכן בכל האיסורים. וכצד השני מובא בקרית ספר בסוף הלכות מאכלות אסורות בשם רבי ישעיה מטראני זצ"ל: "דאם האכיל לקטנים לוקה כאילו אכלו הוא דכתיב בשרצים לא יאכל לחייב את המאכיל כאוכל". ולפי זה משמע שכהן המאכיל ישראל קטן בתרומה אינו בכלל איסור זה, שהרי הוא עצמו אינו מוזהר על אכילת תרומה.

ועל פי זה ביאר הגרש"ז את מחלוקת הרמב"ם וטור: "ומעתה יש לומר שהרמב"ם שסובר כמשמעות סוגיית הגמרא, שלטמא כהן קטן מוזהרים כל ישראל ולא רק כהנים, נראה דחולק על הר"י מטראני שסובר דהמאכיל קטנים איסור עובר על האיסור שהאכילם, שכן לפי דעה זו יש לומר שרק כהנים שיש להם איסור טומאה מוזהרים לא לטמא קטנים, דכאשר הוזהרו לא להיטמא בכלל זה שלא יטמאו לקטנים, אבל ישראל שאינם באזהרה זו ודאי שאינם מוזהרים לטמא קטנים. אלא ודאי ס"ל לרמב"ם כצד הראשון, שהאכלת קטן באיסורים זהו איסור כללי בפני עצמו בלאו דלפני עור, ולכן שפיר שייך להכליל בזה גם ישראלים שמוזהרים מלטמאות קטנים. ברם בדעת הטור יש לומר דס"ל כהר"י מטראני שהמאכיל קטנים איסור עובר על האיסור שהאכילם, ואמנם רק כהנים שיש להם איסור טומאה מוזהרים לא לטמא קטנים, דכאשר הוזהרו לא להיטמא בכלל זה שלא יטמאו לקטנים, אבל ישראל שאינם באזהרה זו ודאי שאינם מוזהרים לטמא קטנים".

לפי דברי הגרש"ז מבוארת שיטתו של הרוקח, שסבר כדעת הרמב"ם שאיסור "ספיה" לקטן הוא "איסור כללי", וגם מי שאינו מצווה באיסור מוזהר שלא לספותו לקטן שמוזהר עליו. ולכן, גם לאשת כהן מעוברת שאינה מוזהרת על איסור טומאה, אסור להיכנס לאהל המת ולטמא את העובר שבבטנה, ובשל כך הוצרך הרוקח להתיר את כניסתה מדין "ספק ספיקא".

האם מותר לנשים להאכיל קטנים מחוץ לסוכה

ה. על פי דברי הבית הלוי [אות ג] שרק כהנים גדולים [שנאסר עליהם להיטמא למת] מזהירים שלא לטמא כהנים קטנים, אך לישראל שאינו נאסר להיטמא למת, אין איסור לטמא כהנים קטנים, חידש בשו"ת בנין אב (ח"א סימן כה אות ג) כי לאשה אין איסור להאכיל קטן מחוץ לסוכה: "ונפקא מינה טובא בין אשה שאינה מצווה במצות סוכה למי שחייב במצות סוכה. משום שכל הדין שאסור להאכיל קטן בידים נאמר על מי שחייב במצות סוכה, אבל אשה שבעצמה אינה חייבת במצות סוכה, מותר לה גם להאכיל קטן בידים. וחילוק זה הביא בבית הלוי שאיסור להאכיל קטן נבלות בידים משום לא תאכילום, נאמר רק במי שאסור בעצמו בנבלה, אבל גברא שפטור מהאיסור בעצמו, יכול לספות לקטן בידים".

ועל פי זה הסיק לדינא בביאור דעת המג"א שזו הסיבה כי "אשה מותרת להאכיל לקטן חוץ לסוכה, כיון שאשה אינה חייבת בסוכה, וזה שכתב המג"א (סי' תרט"ז ס"ק ב) ומה לה אם יאכל בסוכה או חוץ לסוכה, והיא אינה חייבת להכניסו לסוכה. וכוונתו, כיון שהיא עצמה פטורה מסוכה. ואינו דומה לאכילת יום הכיפורים שהיא עצמה אסורה לאכול ביום הכפורים" - ולכן נאסר עליה להאכיל קטן בידים ביום הכיפורים.

אולם האבני נזר (ח"ב סי' תפא אות ח) כתב: "אשה אף שאינה מחוייבת בעצמה בסוכה ואין איסור לדידה להאכיל לקטן גם כן, כדמוכח בבבא מציעא (י, ב) איש דאמר לאשה אקפי לי קטן, וחשיב לה לאו בר חיובא אף שמאכלת לקטן איסור בידים במה שנעשה הקטן ניקף. מזה מוכח דאין איסור מן התורה להאכיל לקטן רק במה שמוזהר בעצמו. מכל מקום מדרבנן אסור בכל גווני". ומבואר בדבריו, שגם לאשה שאינה מצווה לאכול בסוכה יש איסור מדרבנן להאכיל קטן מחוץ לסוכה.

לסיכום: נחלקו הפוסקים האם רק לגדול המוזהר בעצמו באיסור, נאסר להאכיל קטן איסור זה. או שאפילו בדבר שאינו אסור לגדול אלא לקטן, נאסר על הגדול להאכיל את הקטן. הרמב"ם והרוקח סברו, שגם מי שאינו מוזהר על איסור טומאת מת, מוזהר לא לטמא בידים כהן קטן למת. ולכן נקט הרמב"ם שגם ישראל מוזהר לא לטמא כהן קטן, ולדעת הרוקח גם אשת כהן שאינה מוזהרת על איסור טומאה, אסורה לטמא את העבור הכהן הקטן שבבטנה. ברם הטור סבר שרק על כהן המוזהר בעצמו על איסור טומאה למת, נאסר לטמא קטנים. וכן נראה שנקט הבית הלוי שישראלים שלא הוזהרו על איסור טומאה למת אין איסור לטמא כהנים קטנים. והבנין אב נקט שכן סבר המג"א ולפיכך התיר לאשה להאכיל לקטן חוץ לסוכה, היות והיא אינה חייבת בסוכה.

• • •

ממוצא הדברים חשבתי לחדש, כי לדעת הפוסקים [טור, בית הלוי ובנין אב] שאין איסור ספיה לקטן כאשר הגדול אינו מוזהר על האיסור, כמו כן אין איסור ספיה לקטן בדבר שנחלקו בו הפוסקים, למי שנוהג כדעת המתירים ואע"פ שאביו של הקטן נוהג כדעת האוסרים. ונבוא לדון בדוגמא אחת מיני רבות לדין זה - מחלוקת הפוסקים האם מותר לרכב על אופניים בשבת.

רכיבת קטן על אופניים בשבת ויום טוב

ו. בשו"ת רב פעלים (ח"א סימן כה) נשאל האם מותר לרכב על אופניים בשבת ויום טוב, או לא, והשיב: **"יש להתיר לרכוב בין בשבת בין ביום טוב בתוך העיר שיש בה עירוב, דליכא בזה זלזול משום עובדין דחול, כיון שהוא בתוך העיר שיש בה עירוב, דכל העיר נחשבת כרשות היחיד וכו', כיון דהיושב הוא רק דוחה ברגליו, והוא מהלך מאיליו, שאני טובא מדין הכסא דנושאים אותו בני אדם להדיא, משא"כ זה שהוא הולך מאיליו על ידי דחייתו ברגליו כלאחר יד. ברם, בעיר שאין בה עירוב ורחובותיה הם כרמלית, דההוצאה שם איסור, אין להתיר אלא רק למי שרבים צריכים לו. ולא דווקא רבים צריכים לו לשמוע חכמתו, או שהוא הולך לפקח על עסקי רבים, אלא הוא הדין אם הוא שליח צבור ואין מי שיכול לקרות הפרשה זולתו, גם זה חשיב רבים צריכים לו. ולא עוד אלא דיש להתיר נמי בהולך לדבר מצוה, כגון לבית הכנסת לשמוע קדיש וקדושה, שהיא מצות עשה לדעת זוהר הק' והדרך רחוק והוא חלוש מאד מחמת חולי או זקנה שאינו יכול לילך ברגליו, גם בזה יש להתיר כדין מי שרבים צריכים לו".**

ובשו"ת מהרש"ג (ח"ב סימן יג) כתב שאין לאסור לרכב על אופניים בשבת משום "עובדין דחול" כי "על פי הסברה לא ידעתי מאי עובדא דחול שייך בזה, וגם אין לנו לחדש גזירות ואיסורים מדעתינו".

אולם בכף החיים (סימן תג ס"ק ח) הביא את דברי הרב פעלים: "אמנם יש קצת מהאחרונים שדעתם להחמיר בזה, משום **דרוב ההולכים באופניים הנז' אינם בני תורה**, ואם תתיר להם בעיר, ילכו גם מחוץ לעיר, **ובנקל יצאו חוץ לתחום**, דהא ברגע אחד ילך כמה אמות. וגם שיש לחוש שמא ינקב העור בדרך, ויבוא לתקנו בעור ובדבק כמו שרגיל לעשות בחול, והו"ל מתקן מנא ועובר על איסור דאורייתא. וגם לפעמים ימצא מקום גבוה שאינו יכול להתגלגל עליו, ויצטרך לנושאו בידיו והו"ל מטלטל ד' אמות ברשות הרבים או בכרמלית. וכן הוא המנהג בארץ הצבי [ארץ ישראל] שאין הולכים באופניים הנז' לא בשבת ולא ביו"ט אפילו בתוך העיר שיש בה עירוב".

וכדבריו נקט בשו"ת ציץ אליעזר (ח"ז סימן ל') "זאת הלכה העלית (בח"א סימן כא אות כז) **דנראה פשוט שאסור לנסוע בשבת או יום טוב על אופנים** אפילו בתוך התחום מג' טעמים: (א) **גזירה שמא יצא חוץ לתחום**. (ב) משום **עובדין דחול** ושבות דאורייתא בזה דאינו שובת וגופו נע ונד, והבאתי סמוכין לזה מדברי הרמב"ן עה"ת ושו"ת חתם סופר ח"ו סי' צ"ז. (ג) יש בזה גם **הגזירה של שמא יתקן מנא**, שבהרבה פעמים מתפוצץ הגומי מסביב לגלגל או מתרוקן האויר ויבוא לתקן אותו או למלאות אויר בגומי וכדומה". ובשו"ת משנה הלכות (ח"ז סימן עא) הוסיף: "דאין להתיר דבר התמיה לרבים אפילו הוא היתר גמור, מ"מ אסור להתירו, והוא **כעין איסור מראית העין**".

וכן פסק בספר שמירת שבת כהלכתה (ח"א פרק טז סעיף יח) "אין לרכב על אופניים רגילים, גם אם גלגליהם עשויים מגומי מוצק, ואפילו על אופניים המיועדים לקטנים". וכדברי הגר"ע יוסף בספרו חזון עובדיה (שבת ח"ד עמ' מ) "פשט המנהג לאסור רכיבה על אופניים בשבת או ביום טוב, ודומה למה שאמרו חז"ל (שבת ק"ג, א) אם תשיב משבת רגלך, שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך בחול, ואפילו לדבר מצוה יש להמנע מרכיבה על אופניים" [ובתוך דבריו הביא מדברי הפוסקים שדנו, האם הבן איש חי חזר בו מהוראתו להתיר רכיבה על אופניים בשבת: "בשו"ת ישכיל עבדי (ח"ה סימן מ) כתב בתשובה אל

הגאון רבי רחמים חויתה ראש הרבנים בעיר ג'ירבא, בדבר השמועה שהגאון **רב פעלים חזר בו מהיתר האופניים, אחרי שנודע לו שהם עלולים להתקלקל, ויש לגזור שמא יבא לתקנו**. והגאון רבי רחמים חויתה כתב לדחות שמועה זו, שהרי הכף החיים סופר (סי' תד אות ח) הביא דברי הרב פעלים, וכתב להשיב עליהם מכמה טעמים, והרי הכף החיים הוה מאתריה דמר, הרב פעלים, ולא הזכיר כלל משמועה זו, ואם איתא לשמועה זו, לא היה נעלם ממנו דבר זה. ואם כן שפיר יש לנו לסמוך על דברי הרב פעלים המפורשים להיתר. והשיב לו הישכיל עבדי, שאין ראייה מהכף החיים, כי בזמן שעלה הכף החיים לארץ, אז עוד לא יצא ספר רב פעלים אפילו חלק א' לאור עולם, ולכן אין פלא שהכף החיים לא ידע משמועה זו כלל, שהוא היה אז בירושלים ולא שמע ממה שמתרחש בבבל". וכתב הגר"ע יוסף על דבריו: "ולא דק, כי הכף החיים עלה מבבל בשנת תרס"ד [כמו שכתב בהקדמת כף החיים יו"ד ח"ב], ואילו רב פעלים נדפס בשנת תרס"א, ועכ"פ בספר ידי חיים, שנראה שכתבו בסוף ימיו, חזר להיתרו, וממילא אין לסמוך על שמועתו של הישכיל עבדי, וכנ"ל".

על פי האמור חשבתי לומר, כי לדעת הפוסקים [טור, בית הלוי ובנין אב] שאין איסור ספיה לקטן כאשר הגדול אינו מוזהר על האיסור, הוא הדין למי שנוהג להלכה כדעת הפוסקים המתירים לרכוב על אופניים בשבת, אין איסור "ספיה" לתת לקטן לרכב על אופניים, ואע"פ שאביו של הקטן נוהג כדעת האוסרים. כי יש לומר שכשם שאין איסור ספיה במה שלא מוזהר עליו [ישראל אינו מוזהר לטמא כהן קטן, אשה אינה מוזהרת להאכיל קטן מחוץ לסוכה] - כך גם בכל מה שנוהג להלכה להיתר בדבר, אף אם יש חולקים האוסרים, הרי שכלפי הנוהגים להיתר אין זה נחשב כאילו "מוזהר" בזה, ולכן לשיטתם אין בזה איסור "ספיה" לקטן.

חידוש זה נכון בדוגמאות רבות, הנוהג לפתוח בקבוקי שתיה בשבת, יהיה רשאי לתת לקטן לפתוח בקבוקים. המסתמך על "היתר מכירה" בשביעית רשאי לתת לקטן לאכול מפירות אלו, וכיוצא בזה. ולדינא הדבר צ"ע.